

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)
SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)
SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi J. W.
o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 stycznia 2011 r.,
w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Okręgowemu w C. i
Prezesowi Sądu Okręgowego w C.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 kwietnia 2013 r.,
zażalenia skarżącego J. W. na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 maja 2012 r.,

- 1) oddala zażalenie,
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego,
- 3) oddala wniosek adw. A. J. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Uzasadnienie

Powód J. W. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2012 r., odrzucające jego skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 26 stycznia 2011 r. Zakończona prawomocnie sprawa toczyła się przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Okręgowemu w C. i Prezesowi Sądu Okręgowego w C. Powód domagał się w niej odszkodowania za szkody wynikłe z bezpodstawnego - jego zdaniem - pozbawienia go wolności oraz niezapewnienia mu pobytu w humanitarnych warunkach. Sąd Apelacyjny uznał, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie. Zarzut nieważności postępowania, który powód wiąże z nieprzeprowadzeniem wszechstronnego postępowania dowodowego, nie mieści się w podstawach nieważności z art. 401 pkt 2 k.p.c. Z kolei zarzut oparcia wyroku w sprawie cywilnej na wyroku karnym z dnia 4 czerwca 2002 r., wydanym - w przekonaniu powoda - w wyniku przestępstwa, nie odpowiada podstawie wznowienia z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., skoro powód nie powołuje się na uchylenie tego wyroku.

W zażaleniu powód podniósł, że Sąd Apelacyjny dokonał merytorycznej oceny skargi, do czego nie był uprawniony w ramach kontroli jej poprawności formalnej i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W odpowiedzi na zażalenie powoda pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. jedną z przyczyn uzasadniających odrzucenie skargi o wznowienie postępowania jest nieoparcie jej na ustawowej podstawie wznowienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa wykładnia włączająca do zakresu badania czy skarga została oparta na ustawowych podstawach wznowienia wskazanych w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. także kontroli, czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście zachodzi. Powodem odrzucenia skargi o wznowienie postępowania może więc być nie tylko stwierdzenie, że została ona oparta na innej podstawie wznowienia niż wskazana

w ustawie, lecz także ustalenie, że podstawa wznowienia sformułowana w sposób odpowiadający ustawie w rzeczywistości nie występuje (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNC 1968, nr 6-8, poz. 154, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/7, z dnia 10 lipca 2008 r., III CZ 28/08, niepubl., z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, nie publ.; z dnia 3 lutego 2011 r., II UZ 47/10, nie publ.; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, nie publ.; z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 44/12, nie publ., czy z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12 nie publ.).

Przeprowadzając ocenę skargi o wznowienie postępowania zgodnie z dominującym kierunkiem interpretacji art. 410 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny nie przekroczył określonych w tym przepisie granic kontroli skargi i prawidłowo stwierdził, że przyczyny, na które powołuje się skarżący, nie wypełniają ustawowych podstaw wznowienia. Zażalenie powoda, oparte na odmiennym rozumieniu tego przepisu należało więc oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Z uwagi na to, że zażalenie pełnomocnika z urzędu zawierało ogólnikowo sformułowany zarzut, nie odniesiony należycie do rzeczywistej treści motywów rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Apelacyjny, nie można jego sporządzenia uznać za rzeczywistą fachową pomoc, uprawniającą pełnomocnika do otrzymania wynagrodzenia od Skarbu Państwa.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego uzasadnia art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.